

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A vándor hazaér.

Utolsó este. Utolsó vendégek:
bibliás, csendes, hívő asszonyok.
Látom, amint kezet szorít velük...
szíves mosollyal rájuk mosolyog.

Karosszékében ül. Az asztalon
nyílik az aranyszélű Biblia.
Hallgatja, hogy feltámadásról olvas
belőle áhitattal papfia.

Közben talán fehér paplakra gondol,
ahol nyüzsgött az élet: nyolc gyerek...
a szülő-teliszötte, hús tornácón
édesanya szeli a kenyeret...

Puha kenyér... jóízű gyermekemlék...
Azután ifjú lett és férfi lett.
Igaggyöngyöt lelt, édes feleséget.
Es kenyeret szelt az övéinek.

Búcsúzva körül néz a kis szobában.
A falról unokák és gyermekek
mosolyognak apára, nagyapára.
Odaköszön feléjük: »Elmegyek«.

A madarak is szebb hazába szállnak...
Szól az utolsó ének: »Ard Uram,
Tehozzád érjek, ha a vándorútnak
vége lesz ideleln a borúban.«

»Hadd lássam fényes orcád! Körülöttem
legyenek ott, akiket szeretek!«
A bibliás asszonyok is búcsúznak.
Mennek haza. Lefekszik a beteg.

Felesége ül még az ágya mellé.
Utolsó imádságot mondanak.
»Mi Atyánk!« Fel az igazi hazába
utat keresve szállnak a szavak.

S én már csak ott a ravatalon látom
békés mosollyal néma ajakán...
Hisz a borúból hazaért a fénybe
a fáradt vándor... az édesapám.

T. E. d. t.

Szentlélek ma.*

Szentlélek volt tegnap is, a multban, Krisztus előtt. Már a világ teremtésében feladatot teljesített. Majd az idők folyamán egyes kiválasztott embereket megragadt és Isten szolgálatába állított (Próféták!). Teljességgel a Jézus Krisztuson nyugodott, Jézus ígérte s el is küldte a Szentlelket (Ján. 16:7, Csel. 2: 1—4).

Szentlélek ma is van. Istentől van (Ján. 14:26, Csel. 5:32) és Jézustól (Ján. 15: 26). S munkában áll. Benne Isten és Krisztus munkálkodik. Se Isten, se Krisztus nem munkálkodik Szentlélek nélkül, de a Szentlélek sem Tőlük függetlenül. A Szentlélek jelenléte éppen a munkájából állapítható meg (Ján. 3:8).

Kire irányul a Szentlélek munkája?

1. *A Szentlélek munkája Istenre irányul.* A Szentlélek megvizsgálja, kikutatja, megismeri és megismerteti Istent és Isten titokzatos dolgait (1. Kor. 2:10—11). Nélküle Isten titkai titok maradnak a számunkra. Nélküle nincsen igazi istenismeret. Semmiféle tudomány, még a teológiai tudomány sem képes arra, hogy igazi istenismeretre eljuttasson. Emberi ész Istent fel nem éri, még a bölcs lángesze sem. Ebből nem azt a következtetést vonjuk le, hogy az emberi ész, tudományt, bölcselést, művészetet megvessük, hanem azt, hogy a Szentlélek mindezeket áthassa és megszentelje.

2. *A Szentlélek munkája a Krisztusra irányul.* Bizonyosságot tesz Róla (Ján. 15: 26). A Szentírásban a Szentlélek szól hozzánk s éppen Krisztusról tesz bizonyosságot (Ján. 5:39). A Szentlélek meg is dicsóíti Krisztust (Ján. 16:14). Mindig nyilvánvalóbbá teszi isteni dicsőségét, mindig jobban megmutatja, hogy Krisztus az Úr. Igaz, hogy csak a hívők számára. A világ majd csak az idők végén fogja ezt meglátni és elfogadni.

3. *A Szentlélek munkája a világra irányul.* Megfeddi a világot (Ján. 16:8—11), meggyőzi és ezáltal megszégyeníti három igazság tekintetében. Abban a tekintetben, hogy bűn van e világban s ez legfőképpen a hitelenségben áll. A Krisztusban nem hinni nem közömbös dolog, de nem is erény, aminek pedig sokan tartják, hanem végzetes bűn. Es abban a tekintetben, hogy nincsen igazság ezen a földön, csak a Krisztusban, akibe Isten az ő igazságát helyezte és a krisztushívőkben, akiknek igazság adatik Krisztus által. Végül abban a tekintetben, hogy e világ fejedelme, a Sátán

már megítéltetett. Trónfosztott, bukott fejedelem ő. Vele együtt megítéltettek a nem hívők, azok, akik a Sátánéi. E három igazságról győzi meg a Szentlélek a világot s nem hiszem, hogy ennél értékesebb munkát lehetne végezni a világ számára. Mi a tudomány, a technika, az egész kultúra vívmánya ehhez képest?

4. *A Szentlélek munkája önmagunkra irányul.* Megelevenít, igazán élökké tesz, ujjászül (Ján. 3:3). Mít jelent ez tulajdonképpen? a) *Minden igazságra elvezérel* (Ján. 16:13). Megmutatja, hogy mi igaz és mi az igazi. Mi magunktól se nem látjuk, se nem kívánjuk az igazságot. Hasonlítunk Pilátushoz (Ján. 18:38), Félixhez (Csel. 24:25), Agrippához (Csel. 26:28). A Szentlélek elvezérel az igazságra. b) *Szabaddá tesz* (II. Kor. 3:17). E világ istene sötétségbe borítja az ember elméjét, de Isten Lelke világosságot gyújt s szabaddá tesz. Az ember olyan, mint a rab: kezén, lábán, szívében ott a bilincs s ő maga hiába akarná lerázni, széttörni. Képtelen erre. De Valaki le tudja venni az ember életéről a rabláncot, meg tud szabadítani a bűntől: a Szentlélek ez a Valaki. Az ember olyan, mint a fa: szél és vihar nem tud minden levelet lefujni róla, de a tavaszi nedv keringése lelöki az utolsó levelet is. Így löki ki az életünkből a Szentlélek a bűnt. Szabaddá tesz. A szabadság nem tévesztendő össze a szabátossággal. A Szentlélek felszabadít a bűn alól, de nem szabadít rá a bűnre. c) *Bizonyossá tesz istenfiúságunk felől.* Isten gyermekei vagyunk s nem csak leszünk (Róm. 8:15—16, I. Ján. 3:1—2). Bizonyosság ez, de nem bebiztosítottság. Bizonyosak vagyunk üdvösségünk felől adig, míg hiszünk. Ha ezen bizonyosság nélkül kellene élnünk, élni ki tudna be-kességben? d) *Imádkozásra inait* (Róm. 8:15). Kitarító imádkozásra képesít, úgy-hogy nemcsak akkor imádkozunk, mikor ennek eredményét látjuk, hanem ellen-kező esetben is s ekkor még inkább. Sőt a Szentlélek helyettünk is imádkozik, mikor mi erőtlennékké lettünk az imádkozásra (Róm. 8:26). Minő csoda és minő kegyelem! e) *Lelki ajándékokban részesít* (I. Kor. 12:7—11). Kinek-kinek azt adja, amit adni akar. f) *Közegetbe állít* (Gal. 1:16, Csel. 20:28). A Szentlélek a lelki ajándékokat szolgálatra adja. Mindenki, akit a Szentlélek betölt, szolgálatra van kötelezve. Ezalól kibújni végzetes dolog. Senki sem képes minden szolgálatra, de azt a szolgálatot teljesítenie kell s teljesíteni is tudja, melyhez az ajándékot kapta. A Szentléleknek önmagunkra irányuló kegyelme munkája megaiáz, megszégyenít bennünket, mert igazságban járunk-e, szabad emberek vagyunk-e, imádkozó életet élünk-e s szolgálunk-e, amikor s ahol s kinek az Úr akarata szerint szolgálunk kell?...

* A Féléb-tagok részére júniusban Klotildligeten rendezett konferencián tartott előadás összefoglalása.

5. A Szentlélek munkája rajtunk keresztül másokra irányul. a) Képessé tesz bennünket arra, hogy másokat megítéljünk (1. Ján. 4:1, 1. Kor. 2:15). Megítéljünk abban a tekintetben, hogy milyen lélek lakozik bennük s milyen az az igazság, amit vallanak s amelyért élnek s halnak. A keresztyén gyülekezeteknek volna ez a feladata, de képesek-e a feladat teljesítésére? Csak a Szentlélek teheti őket erre képessé. Amilyen nagyon szükséges a lelkek megítélése, hogy az igazság helyébe hamisság ne lépjen, olyan nagyon szükséges óvakodnunk az ítélkezéstől. A megítélés ítélkezéssé ne váljék soha. b) Szeretni tanít (Gal. 5:22), mert Isten szeretetét adja belénk (Róm. 5:5). Ez a szeretet a megbékélésben, a megbocsátásban nyilvánul meg, amely nélkül nincsen keresztyén élet (Ján. 20:22—23). Amikor valaki veszi Isten Lelkét, Isten szeretetét veszi s ennek birtokában lehet mások számára békesség útjává. c) Egyiséget, közösséget teremt s tart meg (Éf. 4:3—4). Az »Együtt« — énekünk szerint egy a hit, egy az út, egy a cél, egy a munkamező, egy a harc, egy az otthon. Igen, mert egy a Lélek. Ezért az egy Lélekért, a Szentlélekért fohászokdni meg ne szűnjünk soha, hiszen mienk az igéret (Lk. 11:13). Z.H.

„Vallás”?

„Együtt jöttünk haza a temetőből. »Nagy temetés volt!« — szólalt meg kísérom. Igen. Magam előtt láttam még egyszer az embertömeget, vajjon megértették és befogadtak-e valamit az ott elhangzott Igéből: »Elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak és azután jön az ítélet.«

Kisérom újra megszólalt: »Amit ma a tisztelendő úr beszédében mondott, mind szép és jó, de a vélemények különbözők. Nem tartozom azok közé, akik minden vasárnap templomba, bibliaórára szaladnak; hiszen a legtöbb ügyis csak kép-mutató.«

Magamban csodálkoztam azon, hogy olyan jól tudja milyenek azok, akik templomba járnak, holott ő maga soha sem megy. Talán azt tartja magáról, hogy ő is, mint Isten, a szívek és vesék kutatója? — »Lelkész úr, azért nékem is megvan a magam vallása!«

Csodálkozásomra elmosolyodott és így folytatta: »Az én vallásom ez: Kifogástalan, becsületes életet élek, nem lélek senkitől.« Tehát ez az ő vallása. Ha vallás, akkor Istennel függ össze, de hol van ebben a »vallás«-ban az -Isten? Mégis van, de nem az igaz, élő Isten hanem egy különös, bálvány-isten, a neve: »Én.«

Kisérom olyan meglepődötten és öntudatosan haladt mellettem. S most be-szédlni kezdünk az ő vallásáról. »Őszintén

mondja meg, csakugyan így van? Nem tesz semmi rosszat, nem bánt senkit? Egy gondolattal sem?« »Hiszen valami kevés bűn mindannyiunkban van.« »Ke-vés bűn? Tudja-e hogy vélekedik Isten az ilyen kevés bűnről? Különbön maga is beismeri, dacára, hogy »kifogástalan, becsületes életet él«, hogy azért egy ke-vés bűnt mégis csak elkövet. Azt mondja nem fél senkitől, és az élő Istentől ret-teg és kérüli Őt. De nemcsak az Istentől fél, hanem az ismerőseitől és családjától is, mert még talán a templomba elmen-ne, ha nem gondolna arra, mit fognak szólni hozza az emberek. Vagy nem így van?«

Nem felelt. De úgy látszott, hogy nem is értette meg, sőt megnehezített azért, mert felfedte valaki előtte a saját-csinálta »vallásosságának« és Isten-ismeretének hamis voltát.

Tudós professzor, aki a hit dolgain régen túltette magát, nyaralása közben egyszerű pásztorfiúval találkozott, ki ép-pen esti imádságát végezte. Felsőbbség-nek tudatában rendre akarta utasítani a gyermeket, elővett a zsebéből egy almát és azt mondta: »Ezt az almát néked adom, ha megmondod, hol van az az Isten, akihez imádkozol.« — A pásztorfiú tás-kájából két almát vett elő s a professzor felé nyujtva így válaszolt: »Kettőt adok az úrnak, ha megmondja, hogy hol nin-csen az Isten.«

Jézus hívott engem.

Evekkel ezelőtt megismertem egy csa-ládot, amely teljesen az Úr Jézusnak szolgált. Láttam a békét a házbán, na-gyok és kicsinyek orcáján és elfogott! a vágy, hogy én is bírjam azt a békessé-get. Azonban nem szakítottam teljesen eddigi életemmel. A mindennapi szükség és gondok majd elnyomtak s eltemet-ték minden jó szándékomat. Öröm és békesség nélkül éltem továbbra is. Az összejöveleteken nem vettem részt, s va-lahányszor újra éreztem a békesség utá-ni vágyat, azt mondtam magamnak: »Úgysem használ semmi, az imádságom sem, egyedül kell hordoznom minden ter-hemet.«

Egyszer egy Fénysugár került a ke-zembe. Ettől kezdve szívszorongva vár-tam mindig ezt a kis lapocskát. Amikor egy alkalommal ismét betért nálam a gond és inség, hogy Istentől elhagyatva éreztem magamat, ezt a vigaszt hozta nékem a Fénysugár: »Jőjjetek énhozzám mindnyá-jan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve«. Szemem könnybe lábadt. Meg-láttam az élő Krisztust, aki engemet is befogad és Isten gyermekévé tesz. Szívem megnyugodott. Aldom az én Uramat.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Aug. 16. Jer. 7:1—11. Ef. 6:10—20. Nagyon fontos, hogy Istennek minden fegyverét felöltözzük, mert az ellenség ravasz, megtalálja a fedetlen pontokat s ezen keresztül lövi belénk mérges nyílát s halálra sebez.

Aug. 17. Lk. 19:41—48, I. Kor. 12:1—11, Mt. 23:34—39. Csel. 20:17—38. Csel. 21:1—14. Pál apostolt féltő szeretettel vették körül az övéi. Vissza akarták tartani a veszélyes utól, de mikor látták Pál határozottságát, és bátorságát, letették őt az Úr oltalmazó kezébe s megnyugodtak. Tegyük le mi is szeretteinket az Úr kezébe.

Aug. 18. Zsolt. 34. Csel. 21:15—26. Pál apostol valóban »mindeneknek mindenké« lett, hogy lelket nyerjen meg az Úr számára. Akármit tett, vagy nem tett, ez a cél vezette. Mi vezet engem, téged?

Aug. 19. I. Kir. 19:1—8. Csel. 21:27—40. Pál apostol ellen fellázadtak Isten ellenségei, bántalmazták, fogságba vitték, de mielőtt bezárták volna, engedélyt kért a szólásra. A mentő szeretet nem hagyta nyugodni, minden alkalmat felhasznált a bizonyoságtételre.

Aug. 20. I. Kir. 19:9—18. Csel. 22:1—21. Pál apostol prédikálása bizonyoságtétel volt. Elmondta téves buzgóságát, elkövetett bűneit, Krisztussal való találkozását s megtérése történetét. Szavai mögött élettapasztalat állt. Így van-e ez nálunk is?

Aug. 21. I. Kir. 19:19—21. Csel. 22:22—30. A Krisztusról való bizonyoságtételre nem maradhat közömbös az emberi szív. Vagy összetörik, vagy még lángolóbb gyűlölettel támad. Pál apostol az Úrtól vett bölcseséggel fegyverzi le bíráit, nem fenyeget, csak nyugodtan hivatkozik római polgárjogára. Akit Isten Lelke vezethet, mindenkor megtalálja a kellő mondanivalót.

Aug. 22. I. Kir. 21:1—16. Csel. 23:1—11. Pál apostol az Úrtól vett bátorsággal beszélt a tanács előtt. Az Úr bizonyoságot tesz hűségese szolgája mellett, újabb feladatot biz rá. Nem ígér neki könnyebb életet, sőt hasonló nehéz feladat vár reá, de Pál apostol tudta: »Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk«.

Aug. 23. Dániel 9:15—18. Csel. 23:12—24. Az Úr megőrizte bizonyoságtévő gyermekét, mert még szüksége volt az ő szolgálatára. Sátán nem árthat többet Isten gyermekeinek, mint amennyit az Úr megenged néki. Nem »véletlen szerencse« mentette meg Pált, hanem az Úr oltalmazó karja.

Aug. 24. Lk. 18:9—14. I. Kor. 15:1—10. Lk. 7:36—50. Róma 8:33—39. Csel. 23:25—35. A pogány ezredes nagy jóindulattal vette gondjaiba Pál apostol ügyét, mindent megtett a megmentésére. Meg-

szégyenít minket keresztyéneket az a szeretet és odaadás, amellyel eljár az ügyében. Használhat-e bennünket ilyen eszközökül az Úr?

Aug. 25. Zsolt. 35:1—10. Csel. 24:1—16. Pál apostol Tertullus hazug vádjaira is csendes marad és nyugodtan terjeszti elő a maga védekezését. Nem volt oka a félelemre, mert a lelkiismerete nem vádolta. Gyakoroljuk magunkat mi is abban, amiben Pál apostol (v. 16.).

Aug. 26. I. Kir. 21:17—29. Csel. 24:17—27. Pál apostol bizonyoságtévése megérintette Félix szívét, de nem akart engedni, halasztgatta a dolgot. »Majd...« mondja a Sátán; »Ma!« szól az Úr. Aki halasztgatja a döntést, mikor az Úr hívó szavát hallja, örökre elkéshet, azért: »Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítetek a ti szíveteket.« Zsid. 3:7—8.

Aug. 27. I. Kir. 22:1—14. Csel. 25:1—12. Pál apostol már sokszor akarják orvul megölni, de az Úr ismét megmenti. Nem jött még el az ő hazamenetelének az órája. Egyrészt őt magát készítgette az Úr sok viszontagságon keresztül a maga számára, másrészt minket, akik számára mindezek tanulságul megírtak, akar inteni arra, hogy: »Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját.« Jel. 2:10.

Aug. 28. I. Kir. 22:15—28. Csel. 25:13—27. Pál apostol egyik főembertől a másik elé került és így sokszor nyílt alkalmra arra, hogy azok előtt tegyen bizonyoságot, akiket másképpen el nem érhetett volna s ő fel is használta ezeket az alkalmakat. Mi felhasználjuk-e?

Aug. 29. I. Kir. 22:29—40. Csel. 26:1—18. Az apostolt Agrippa király elé állították. Előtte is bizonyoságot tett Arról, aki őt a halálból életre, a sötétségből világságra hozta.

Aug. 30. Es. 29:18—21. Csel. 26:19—32. Agrippa király »majdnem« keresztyénné lett Pál apostol bizonyoságtétele nyomán. Sokan jutnak el ideig. Te hol tartasz? Aki csak »majdnem« az Uré, az üdvösségre nem számíthat, ez csak azoknak az osztályrésze, akik valóban az Övéi.

Aug. 31. Márk 7:31—37. II. Kor. 3:4—9. János 8:31—36. Csel. 16:9—15. Csel. 27:1—13. Pál apostol jó tanácsára nem hallgatott a százasos. Igaz, hogy nem volt szaktudása, de volt Istenből való bölcsesége, s az többet ért a hajósok tudományánál. Az Úr számodra is készen tartja a bölcseséget, veszed-e? Jakab 1:5.

S. M. d. ft.

Ha látsz valamit a felebarátodban, ami nem jó, menj azzal az Urhoz, és mondd meg Neki úgy, mintha a te hibád volna. Ez sokkal jobb, mintha másokhoz mégy, és azoknak beszéled el. Mialatt másoknak elujságoid, azalatt már lett volna időd az Úr előtt imádkozni érte.